

Είναι πολλά τὰ παράλογα καί τὰ ἀπαράδεκτα στά λόγια καί τίς πράξεις τοῦ Βαρθολομαίου καί σ' αὐτά θά ἤθελα νά ἀναφερθῶ ἐν συντομία στό σημείωμά μου αὐτό, σχολιάζοντας τίς κατά καιρούς δηλώσεις καί πράξεις τοῦ Βαρθολομαίου, ὅπως αὐτά ἀναφέρονται στήν ἐπιστολή τοῦ Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Πήχου , Ἡγουμένου τῆς Ἱεραῆς Κοινοβιακῆς Μονῆς «Ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ», Λογγοβάρδας Πάρου. (Βλέπε στήν παρούσα ἱστοσελίδα : « Κατάγνωσις ἐτεροδιδασκαλιῶν, διατυπωθεισῶν ὑπὸ τῆς αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, ἐνώπιον τῆς Ι. Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος).

Ὁ Βαρθολομαῖος, στήν διδακτορική του διατριβὴ ἔγραφε : «...δέν μποροῦν νά ἐφαρμοστούν σήμερα καί πρέπει νά τροποποιηθῶν οἱ διατάξεις πού κανονίζουν τίς σχέσεις τῶν Ὁρθοδόξων μέ τούς ἐτεροδόξους καί τούς ἐτεροθρήσκους. Δέν μπορεῖ ἡ Ἐκκλησία νά ἔχη ἀπαγορευτικές διατάξεις γιά τήν εἴσοδο τῶν ἐτεροδόξων στούς ναούς καί τήν συμπροσευχὴ μαζί τους, τήν ὥρα πού στίς ἀκολουθεῖες εὔχεται διὰ τῶν ἐκπροσώπων τῆς καί προσεύχεται μαζί τους γιά τήν τελικὴ ἔνωση στήν βάση τῆς πίστεως, τῆς ἀγάπης καί τῆς ἐλπίδας. Ἐπιβάλεται τροποποίηση ὀρισμένων διατάξεων ἐπὶ τό φιλανθρωπότερον καί ρεαλιστικότερον. Ἡ Ἐκκλησία δέν μπορεῖ καί δέν πρέπει νά ζῆ ἐκτός τόπου καί χρόνου».

Ὡστε, λοιπόν, ἡ Ἐκκλησία μας, γιά δύο χιλιάδες χρόνια τώρα, δέν εἶναι φιλάνθρωπος καί ρεαλιστική. Ζεῖ ἐκτός τόπου καί χρόνου. Κι' ἐμεῖς πού νομίζαμε ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι ἡ σωστή, ἡ ἀληθινὴ Ἐκκλησία, ἡ μόνη πού μπορεῖ νά μᾶς ὀδηγήσει στήν σωτηρία!!! Καί ἦλθε τώρα ὁ Βαρθολομαῖος νά μᾶς ἀνοίξει τὰ μάτια καί νά μας πεῖ τήν ἀλήθεια. Δέν μπορῶ ὅμως νά καταλάβω, ἀφού διαπίστωσε ὅτι ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα, γιατί κατά τήν χειροτονία του ὡς Ἐπίσκοπος, ὀρκίσθηκε « ἵνα τηρῶ τήν ἐνότητα τῆς Πίστεως ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης πάντα μέν, ὅσα « ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τῶν Ὁρθοδόξων πρεσβεύουσα δογματίζει, ταῦτα πρεσβεύων κἀγὼ καί πιστεύων, μηδέν προσθεῖς, μηδέν ἀφαιρῶν, μηδέν μεταβάλλων, μήτε τῶν δογμάτων, μήτε τῶν Παραδόσεων, ἀλλὰ τούτοις ἐμμένων καί ταῦτα μετὰ φόβου Θεοῦ καί ἀγαθῆς συνειδήσεως διδάσκων καί κηρύττων, πάντα δέ ὅσα Ἐκείνη κατακρίνουσα ὡς ἐτεροδιδασκαλίας ἀποδοκιμάζει, ταῦτα κἀγὼ ἀποδοκιμάζων καὶ ἀποδιοπομπούμενος διὰ παντός». (Βλέπε «Χειροτονία Ἐπισκόπου».) Πρέπει ἐδῶ νά σημειώσω ὅτι αὐτὰ πού ἔγραψε στήν διατριβὴ του, τὰ ἔγραψε πολὺ καιρὸ πρὶν χειροτονηθεῖ Ἐπίσκοπος. Ὁ Βαρθολομαῖος ἔγινε ἐπίορκος γιατί ἄλλα πίστευε καί ἐτοιμάζοταν νά ὑλοποιήσει καί ἄλλα ὀρκίσθηκε κατά τήν χειροτονία του. Ἐάν εἶχε λίγο φιλότιμο, θα ἔπρεπε, πρὶν χειροτονηθεῖ νά κάνει μιὰ δήλωση ὅτι ἐγὼ ἄλλα πιστεύω καί δέν μπορῶ νά ὀρκισθῶ αὐτὰ τὰ πράγματα. Βεβαίως, ἐάν τό ἔκαμνε αὐτό δεν θα γινόταν ποτέ Ἐπίσκοπος, καί βέβαια οὔτε καὶ Πατριάρχης γιά νά κάνει τήν κατατροφή πού ἔκανε στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀλλὰ καί στὸν Χριστιανισμὸ γενικότερα. Ἀλλὰ ὁ «ἄνθρωπος» αὐτὸς προετοιμάζονταν νά διαλύσει τὸν Χριστιανισμὸ, ὅπως ἀποδείχτηκε, μέ ὅλα αὐτὰ πού κάνει μέχρι σήμερα καί πολὺ φοβάμαι ὅτι θά δούμε καί ἄλλα χειρότερα, ἐάν ὑπάρχουν χειρότερα ἀπὸ αὐτὰ πού ἔκανε μέχρι σήμερα.

Ἐπίσης γράφει: Ἡ Ἐκκλησία πρέπει νά τροποποιήσει ὀρισμένους κανόνες καί νά ἐκσυγχρονισθεῖ. «... Οἱ δικοὶ μας στόχοι εἶναι ἴδιοι μέ αὐτούς τοῦ πάπα Ἰωάννου 23^{ου} νά ἐκσυγχρονίσωμεν τήν Ἐκκλησίαν καί νά προωθήσωμεν τήν ἐνότητα τῶν Χριστιανῶν. ... Αὐτὸ σημαίνει μιὰν νέαν στάσιν ἐναντι τοῦ Ἰσλάμ, τοῦ Βουδισμού, τοῦ σύγχρονου πολιτισμοῦ

καί ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐπιδιώξεις διὰ ἀδελφότητα χωρίς ρατσιστικές διακρίσεις... μέ ἄλλα λόγια θά σημάνη τό τέλος δώδεκα αἰώνων ἀπομονώσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας».

Ἐμεῖς, μέχρι σήμερα, ἀκούγαμε στά κηρύγματα καί διαβάζαμε στίς Γραφές ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἦλθε γιά νά ἀναμορφώσει τόν κόσμο. Τώρα ὁ Βαρθολομαῖος μᾶς λέει ὅτι ὁ «Κόσμος» πρέπει νά ἀναμορφώσει, καί νά ἐκσυγχρονίσει τήν Ἐκκλησία ἡ ὁποία πρέπει νά ἀλλάξει τούς Κανόνες της γιά νά ταιριάζει μέ τόν σύγχρονο πολιτισμό καί μέ τίς ἄλλες θρησκείες. Ἄντε τώρα νά καταλάβεις τί γίνεται μέσα στό μυαλό τοῦ Βαρθολομαίου, ἐάν βέβαια τοῦ ἔχει μείνει μυαλό, γιατί γιά νά λέει καί νά κάνει αὐτά πού κάνει, μᾶλλον τό κεφάλι του εἶναι κλούβιο.

Κατά τήν θρονική ἐορτή του Φαναρίου(30-11-1998) ὁ Βαρθολομαῖος, προσφωνῶν ἀντιπροσωπία Παπικῶν εἶπε, μεταξύ ἄλλων, καί τά ἐξῆς : « Οἱ κληροδοτήσαντες εἰς ἡμᾶς τήν διάσπασιν προπάτορες ἡμῶν ὑπῆρξαν ἀτυχή θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφους καί εὐρίσκονται ἤδη εἰς χεῖρας τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ. Αἰτούμεθα ὑπέρ αὐτῶν τό ἔλεος του Θεοῦ, ἀλλ' ὀφείλομεν ἐνώπιον Αὐτοῦ ὅπως ἐπανορθώσωμεν τά σφάλματα ἐκείνων....» Δηλαδή, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, μᾶς λέγει ὁ Βαρθολομαῖος ὅτι οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας πλανήθηκαν ἀπό τόν διάβολο, εἶναι ὑπεύθυνοι γιά τά σχίσματα τῶν αἰρετικῶν καί πρέπει νά παρακαλοῦμε τόν Θεό νά τούς συγχωρέσει. Δέν τούς διέγραψε ὁμως ἀπό τό Ἁγιολόγιο τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλά ἀπενάτιας τούς προσκυνάει στίς Ἐκκλησίες μας καί τούς ἀνάβει καί ΛΑΜΠΑΔΕΣ!!!

Ἵστε λοιπόν, ὅλα αὐτά πού μᾶς διδάσκει ἡ Ἐκκλησία μας ὅλα αὐτά τά χρόνια εἶναι παραμύθια; (συγχώραμε Θεέ μου). Διότι ἐάν αὐτά πού μᾶς διδάσκουν οἱ Πατέρες διὰ μέσου τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τῶν συγγραμμάτων τους εἶναι λάθος τότε διερωτῶμαι τί μένει πλέον νά πιστέψουμε; Γιατί δηλαδή νά μήν ἀμφισβητήσουμε καί ὅλα τά ἄλλα, καί τελικά γιατί νά μήν πετάξουμε τό Εὐαγγέλιο(συγχώρα με Θεέ μου) ἔξω ἀπό τό παράθυρο καί νά γίνουμε Μουσουλμάνοι, (μή γένητο) ἢ ὅτιδήποτε ἄλλο, ἢ νά ἀκολουθήσουμε τόν Βαρθολομαῖο στόν κατήφορο πού ἔχει πάρει, γιατί κατήφορος εἶναι, εὐκόλος δρόμος εἶναι, ἄσχετα ἐάν ὁδηγεῖ στήν Κόλαση.

Αὐτές οἱ δηλώσεις τοῦ Βαρθολομαίου, οὐσιαστικά, τόν καταδικάζουν καί τόν θέτουν ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας καί δέν πρέπει κανεῖς Ὁρθόδοξος Χριστιανός νά τόν δέχεται, ὄχι μόνο σάν Πατριάρχη, ἀλλά οὔτε κἄν σάν Χριστιανό. Δυστυχῶς ὁμως, τό χριστιανικό φρόνημα πολλῶν Κληρικῶν, Πατριαρχῶν, Μητροπολιτῶν, Πρεσβυτέρων καί πολλῶν Λαϊκῶν ἔχει διαβρωθεῖ ἐπικίνδυνα καί αὐτό ἀποτελεῖ τόν μεγαλύτερο κίνδυνο γιά τό Ὁρθόδοξο Ποίμνιο τό ὁποῖο, μή ἔχοντας σωστούς Πνευματικούς διδασκάλους καί Ποιμένας κινδυνεύει νά χάσει τήν ψυχή του καί τόν Παράδεισο. Ἄλλιώς πῶς νά ἐξηγήσουμε τό γεγονός ὅτι πολλοί Κληρικοί, ὅλων τῶν βαθμίδων, συμπορεύονται μέ τόν Βαρθολομαῖο καί ὑποστηρίζουν τίς θέσεις του!!!

Λέει ἀλλοῦ: «... Ἐάν σταθῶμεν μέ τό προσῆκον δέος ἀπέναντι τῶν προσωπικῶν ἀναζητήσεων ἐκάστης ψυχῆς, ἡ ὁποία, γεννηθεῖσα εἰς ὠρισμένην θρησκευτικήν παράδοσιν, ἀνοίγει τὰς πτέρυγὰς της διὰ νά πετάξει εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Ἠγαπημένου, ἀντιλαμβανόμεθα ὅτι ἔχομεν ἀνθρώπινον χρέος νά σεβασθῶμεν ἀπολύτως τήν προσωπικήν πορείαν ἐκάστου πρός τήν ὑπερτάτην ἀγάπην. Τότε ἐναγκαλιζόμεθα ἐν εἰρήνῃ τήν ψυχήν αὐτήν καί παρακολουθοῦμε ἐν ἄκρα σιωπῇ καί προσευχῇ τήν πορείαν της, εἴτε συμβαδίζει μέ ἡμᾶς(τούς Χριστιανούς) εἴτε ἀκολουθεῖ ἄλλον δρόμον (λ.χ. τόν Ἰουδαϊσμό ἢ τό Ἰσλάμ), διότι ὁ Ἠγαπημένος Θεός, ὁ Κύριός της, τήν ἀναμένει καί θα τῆς δείξῃ τόν δρόμον. Δέν χρειάζεται ἀπό μέρους ἡμῶν οὐδεμία βία, οὐδεμία πίεσις, μόνον στοργή καί εἰρήνη».

Ἐμεῖς, μέχρι σήμερα, ἐμπιστευόμασταν τὴν Ἐκκλησία μας, ὅτι κατέχει «το πλήρωμα τῆς ἀληθείας» καὶ ἀκολουθήσαμε τὴν διδασκαλία της χωρὶς καμιά ἀμφιβολία ὅτι κάνουμε τὸ σωστό. Γιατί βεβαίως δεν μπορεί ὁ κάθε ἕνας ἀπὸ ἐμᾶς νὰ ψάξει γιὰ νὰ βρεῖ τὴν ἀλήθεια μόνος του. «Ἡ γνώμη τῶν πολλῶν εἶναι κατὰ κανόνα πιὸ σωστή ἀπὸ τὴν γνώμη τοῦ ἑνός. Αὐτὴ ἡ ἰδέα γένησε τὴν Δημοκρατία. Γιὰ δυὸ χιλιάδες χρόνια :

«Οἱ προφήται ὡς εἶδον, οἱ Ἀπόστολοι ὡς ἐδίδαξαν, ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβεν, οἱ Διδάσκαλοι ὡς ἐδογματίσαν, ἡ Οἰκουμένη ὡς συμπεφώνηκεν... ὁ Χριστὸς ὡς ἐβράβευσεν, οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύσσομεν... Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Ὁρθοδόξων, αὕτη ἡ πίστις τὴν οἰκουμένην ἐστήριξε».

Ἡ διδασκαλία τοῦ Βαρθολομαίου εἶναι καθαρὰ Προτεσταντικὴ, αἰρετικὴ, καὶ γιὰ τὸ πρέπει, τὸ συντομότερο δυνατόν νὰ ἀποκηρυχθεῖ ἐπίσημως ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία(λίγο δύσκολο κάτω ἀπὸ τίς παρούσες συνθήκες, ἀλλὰ ὄχι ἀδύνατο. Δόξα τῷ Θεῷ, ὑπάρχουν ἀκόμη φωτισμένοι πατέρες καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νὰ διατυπώσουν τὴν Ὁρθόδοξη διδασκαλία καὶ νὰ κηρύξουν τὴν ἐπιστροφή στὴν Ὁρθόδοξη Πίστη. Ἀμήν . Θα μοῦ πεῖτε : «Πῶς θα ἀναγνωρίσουμε τοὺς «σωστούς» Πατέρες ; Ὅταν αὐτὸς που μιλάει δεν λέει κάτι δικό του ἀλλὰ αὐτὸ πού λέει καὶ ἡ Ἐκκλησία μας, τότε εἶναι σωστός.

Ἐνα πρᾶγμα πού εἶναι ἀστεῖο καὶ ταυτόχρονα δραματικὸ εἶναι τὸ γεγονός ὅτι ἐνῶ ὁ Βαρθολομαῖος, καὶ οἱ ὁμόφρονές του, ἀναγνωρίζουν σέ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ὅλων τῶν θρησκειῶν τὸ δικαίωμα νὰ πιστεύουν ὅ,τι καὶ ὅπως θέλουν, μόνο στοὺς Ὁρθοδόξους , Κληρικούς καὶ Λαϊκοὺς, πού δεν συμφωνοῦν μαζί του, δεν ἀναγνωρίζουν αὐτὸ τὸ δικαίωμα καὶ τοὺς καταδιώκουν μέχρι τελικῆς πτώσεως. Ἰδιαιτέρα πολλοὶ Κληρικοί, Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς καὶ Μοναχοί, ἀκόμη καὶ Πατριάρχες, τρέμουν στὴν ἰδέα ὅτι μπορεί νὰ χάσουν τὴν θέση τους καὶ σκύβουν, ἀπαράδεκτα δουλικά, τὸ κεφάλι στοὺς κάθε εἶδους Βαρθολομαίους καὶ δικτατορίσκους τῆς κακιάς ὥρας. Εἶναι, δυστυχῶς, καὶ αὐτὰ «σημεῖα τῶν καιρῶν».

Υγ. Ζητῶ συγγνώμη γιὰ τὸ ὅτι δὲν χρησιμοποιοῦ τὴν λέξη Κορ. μπροστά ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Βαρθολομαίου. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, γιὰ μένα, μόνο κύριος δὲν εἶναι. Αἰσθάνομαι ὅτι θὰ ἦταν σάν νὰ ἀναφέρομαι στὸν ἀντίχριστο καὶ νὰ τὸν ὀνομάζω κύριο. !!! Θα μοῦ πεῖ κάποιος, δηλαδή ἐσύ εἶσαι καλύτερος; Μπορεῖ νὰ εἶμαι χειρότερος καὶ ἀπὸ τὸν Βαρθολομαῖο, ἀλλὰ, ὅπως ἔλεγε καὶ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, : «Ἐνας ἄνθρωπος νὰ μέ ὑβρίσει, νὰ φονεύσει τὸν πατέρα μου, τὴν μητέρα μου, τὸν ἀδελφόν μου καὶ ὕστερα τὸ μάτι νὰ μοῦ βγάλει, ἔχω χρέος σάν Χριστιανός νὰ τὸν συγχωρήσω. Τὸ νὰ ὑβρίσει τὸν Χριστὸν μου καὶ τὴν Παναγία μου, δὲν θέλω νὰ τὸν βλέπω». Καὶ μὴ μοῦ πεῖτε ὅτι ὅλα αὐτὰ πού κάνει καὶ λέει ὁ Βαρθολομαῖος δὲν εἶναι ὕβρεις πρὸς τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία Του.